

echter, nu de zaak van achteren ontwaard beschout word en Elin zijn character nader heeft leeren kennen, de ten zijnen nadeele genome dispositie eer de naam van moderaat en billijke correctie verdienen, dan van te hart of te swaar.

Dat dus deze zogenaamde apologie geen de minste reflectie meriteerd en van wegens ons nooit onder U Weledele Hoog Achtbare oogen zoude zijn gekomen, indien ze alvorens hier een attente resumptie ondergaan hadt, en insonderheid, zodanig als thans is, wederlegt was geweest. Gelijk het eerste niet geschied is, omdat, toen Elin dezelve ter onser sessie van den 15 april 1758 indienden en verzogt dat ze aan U Weledele Hoog Achtbaren mogte overgezonden worden, vertrouwt wierd dat, zoals vooral in een schriftuur van die natuur behoort, ook in dit niet dan zuiveren waarheden ter zijner purgeering te vinden waren. Daar integendeel in hetzelfde de gedagtenis van wijlen meermelden heer directeur-generaal niet alleen lasterlijk onteerd word, schoon hier en daar verbloemd, om het op een derden, hoewel mede op een frivole wijs, te doen afstuiten. Maar hij zigzelve ook emancipeert om wegens de op zijn sujet genomene dispositiën aan deze tafel na het klagschrift door welmelden heer directeur-generaal tegens hem ingelevert, bestempelt te hebben dat het met loutere animositeit geschreven en met onwaaragtige beschuldigingen opgevult was, te zeggen, het dus zoveel reflectie niet meriteerde om een eerlijk dienaar op fundament van 'tzelve te condemneeren en ongelukkigig te maken. Om al hetwelke hij Elin, na het gevoelen van de meeste onser, geen consideratie bij U Weledelen Hoog Achtbaren meriteerd.

Fol. 213v-216r.

(Hoewel de uiteindelijke beslissing aan Heren XVII blijft voorbehouden, menen enige leden van de Hoge Regering dat Jean Simeon Elin, doordat hij werd geschorst uit zijn ambt met verlies van gagie, al genoeg is gestraft en voortaan wel voorzichtiger zal zijn. Bij gelegenheid kan hij gerust weer in dienst treden. Christiaan Lodewijk Senff schrijft echter in zijn tiende opmerking in de marge van Elins verweerschrift dat, toen hij pakhuismeester was, de sleutels van de pakhuizen wel aan zwarte mandoers of slaven zijn afgegeven als ze die namens de administrateurs kwamen ophalen. [fol. 217] Dat is tegen de al lang geldende regels geweest en is nu bij besluit van 27 augustus 1765 opnieuw verboden. In opmerking 57 wordt geopperd dat gewetenloze en inhalige schippers rantsoenen van schepelingen kunnen verkopen. Daartegen is niets anders te doen dan hen, net als de opperchirurgijns, te laten rapporteren over de verstrekkingen. Bij bruikbare klachten, die zelden voorkomen, kan men de schuldige straffen en de consumptierekening door de visitateur-generaal laten controleren voorafgaande aan de behandeling door de Hoge Regering. In een verzegeld pakket wordt de brief van directeur Christiaan Lodewijk Senff van 18 april 1766 met bijlagen meegestuurd, terwijl de daarin genoemde Engelse textiel monsters met de Kronenburg voor de kamer Amsterdam worden meegegeven.

KHARG

[fol. 218] Volgens opdracht, en zoals in de generale missive van 20 oktober 1765 bericht, heeft het bestuur te Surat de Welvaren naar Kharg gezonden om de dienaren en goederen daar bij de sluiting van de vestiging op te halen. Op 15 februari 1766 is dit schip vertrokken, kwam een maand later te Muscat aan, waarop de schipper, toen hij hoorde dat Kharg door Mir Mahanna was veroverd, overwoog of hij naar Bandar Bushire, waar resident Pieter Houtingh met de overgebleven Europeanen was, of terug naar Batavia zou gaan. Daar de Welvaren hier nog niet is verschenen, heeft de schipper waarschijnlijk tot het eerste besloten. Sindsdien kwam uit Malabar het bericht van de verovering, wat met de terugkomst uit de Perzische Golf van de Walcheren en Kronenburg door de verleden jaar afgetreden resident Johannes Wilhelmus Buschman werd bevestigd. [fol. 219] Hij bracht daarover een rapport gedateerd 1 mei 1766 uit, waarnaar, en naar de later ontvangen brief van de residenten Buschman en Houtingh van 14 oktober 1765, wordt verwezen. Gezien de voortdurende dreigende verzoeken van de Perzische vorst Muhammad Karim Khan en de daden van Mir